

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku T. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z deportacją,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 kwietnia 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawczyni
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 12 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z dnia 12 maja 2004 r. (III AUa .../03) oddalił apelację wnioskodawczyni – T. K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 grudnia 2002 r. (IX U .../01) oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w W. z dnia 13 kwietnia 2001 r. stwierdzającej, że wnioskodawczyni nie nabyła prawa do renty w związku z deportacją do b. ZSSR ponieważ nie stała się niezdolna do pracy wskutek deportacji.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 12 maja 2004 r. pełnomocnik wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie art. 217 § 2 k.p.c. „poprzez pominięcie środka dowodowego w sytuacji, gdy dokonana przez Sąd ocena dotychczasowych dowodów prowadziła do niekorzystnych dla strony

powołującej wniosków, a dalszy wnioskowany i możliwy do przeprowadzenia dowód (...) był uzasadniony wobec braku wcześniejszych opinii sporządzonych przez biegłych o tak sprecyzowanej specjalizacji – odpowiadającej istocie sprawy. Przez co sporne okoliczności mające decydujący wpływ na wynik sprawy nie zostały dostatecznie wyjaśnione.” Równocześnie, jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik skarżącej wskazała na: po pierwsze – „rozstrzygnięcie granic uprawnień Sądu przy dokonywaniu *a priori* oceny nie przeprowadzonych przez Sąd dowodów”; po drugie – potrzebę wykładni art. 217 § 2 k.p.c., a mianowicie: a) „czy uprawnienie Sądu do pominięcia środka dowodowego w sytuacji gdy strona wnosi o przeprowadzenie opinii ośrodka naukowego (...) a dotychczasowe opinie sporządzone były przez biegłych nie posiadających takiej specjalizacji – stanowi naruszenie art. 217 § 2 k.p.c.”; b) „czy uprawnienie Sądu do pominięcia środka dowodowego (...) stanowi pozbawienie strony możliwości udowodnienia twierdzeń.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w W. do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania wedle norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do

„okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odrzuceniem. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie pełnomocnik skarżącej ograniczyła się jedynie do wskazania w *petitum* kasacji zagadnień prawnych, które w jej przekonaniu wymagałyby rozstrzygnięcia w kontekście rozpoznawanej sprawy, nie przedstawiając jakiegokolwiek prawniczego ich uzasadnienia.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Teza:

Sąd odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli wnoszący kasację w jej *petitum* wskazał jedynie na zagadnienia prawne, jakie w jego opinii wymagają rozstrzygnięcia w kontekście rozpoznawanej sprawy, jednak równocześnie nie przedstawił ich prawniczego uzasadnienia (art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c.).